

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА
Верховний Архієпископ Києво-Галицький

Вих. ВА 24/345

Аркуш 1 із 3-х

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ
БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

**Високопреосвященним архієпископам і митрополитам,
боголюбивим єпископам, всечесному духовенству,
преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам,
в Україні та на поселеннях у світі суцим**

*... І вона породила свого сина первородного,
сповила його та поклала в ясла,
бо не було їм місця в заїзді (Лк. 2, 7).*

Христос народився! Славимо Його!

Дорогі в Христі!

Різдво Христове непереможною силою світла і теплом Божої любові огортає нас! Сьогодні Син Божий народжується в людському тілі, беручи на себе всі досвіди людського життя: переживає вбогість, відкинутість і ворожнечу, холод зламаних людських стосунків і темряву людської ненависті й переслідування. Бог приходить саме туди, де «немає Йому місця», де людина викинула Його зі свого життєвого простору та горизонту власних мрій.

У різдвяну ніч духовна темрява, яку створила людина холодом власної байдужості та гріха, відступає перед Божим світлом із небес у Дитятку Ісусі, що спочиває в яслах на сіні. Під ангельський спів «Слава во вишніх Богу і на землі мир...» холод відчуження людини від Бога і ближнього перетворюється на тепло наближення Бога до людини. Про це пророкує старозавітний пророк Ісаїя: «Народ, що в п'ятмі ходить, уздрів світло велике; над тими, що живуть у смертній тіні, світло засяло» (9, 1).

Водночас наближення Бога до людини в Різдві Сина Божого дає початок справжньому зближенню людини з людиною, справжньому примиренню і миру, який із небес приходить до нас. У відповідь на Божу близькість, яка зігриває і рятує життя, пастушки кажуть один до одного: «Ходімо до Вифлеєму!» (пор. Лк. 2, 15). Вони разом ідуть, шукають і знаходять Йосифа, Марію й Дитятко, яке лежить у яслах. Побачивши Дитя у вертепі, як було їм сповіщено, вони виходять і радісно розповідають про це диво, яке пережили.

Опис цієї зустрічі дихає на нас теплом. Божественне Дитя є для нас, українців, світлом Божим серед воєнної темряви, теплом Божої близькості серед нелюдських відчужень сьогодні.

Цієї зими ворог хоче перетворити в Україні темряву і холод на зброю масового знищення, найдешевшу у світі! Щоночі повітряні атаки агресора методично нищать

наші міста і сіла, домівки та їх життєво необхідну інфраструктуру, вбивають цивільних людей. Ворог прагне зробити з квітучої країни льодяну пустелю, експортуючи в Україну пустку власного Сибіру. Те, що він не може вкрасти, – безоглядно нищить; кого не здатний поневолити – убиває. Куди він заходить, там немає вже місця ні для кого – ні для Бога, ні для людини. Скільки зусиль він вкладає, щоб сіяти холод, голод, темряву і власну духовну порожнечу! Це про нього можна сміливо сказати словами пророка Давида: «Невже не схаменуться всі ті лиходії, що поїдають мій народ, начебто хліб їли? Вони Господа не призивають, тим і дрижатимуть від страху, бо Бог – із родом справедливих. Над замислом убогого ви хочете сміятись, проте Господь – його притулок» (Пс. 14, 4–6).

Та попри непевність, тривогу, жалобу і журбу, ми, українці, святкуємо Різдво, як це робили наші предки з роду в рід, навіть перебуваючи під пануванням безбожного комуністичного режиму минулого століття. У криївках карпатських лісів, на засланнях чи потаємно по домівках вони запалювали різдвяну свічку на знак живої віри, на знак присутності між нами Христа-Спасителя. Коли довкола темрява, то світло, яким є новонароджений Господь, світить ще яскравіше! Він сам нас у цьому запевняє: «Я – світло світу. Хто йде за Мною, не блукатиме в темряві,

а матиме світло життя» (Ів. 8, 12). Відтак робить кожного з нас носієм Божого світла: «Ви – світло світу... Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт. 5, 14. 16).

Світло Новонародженого в душі й тілі нашого народу освічує простір надії й незламності. Коли довкола нас темрява, хай те світло Різдва, що всередині нас, стане ще яскравішим! Замість нарікати на темряву – запалімо хоча б одну різдвяну свічку! Коли відчуваємо холод – зігріймо хоча б одну людину добром власного серця, і нам разом стане тепло в Божій любові! Це різдвяне світло і тепло сьогодні поширюймо довкола себе.

Посеред ночі тривалої російської агресії ми, українці, нашим свідченням запалюємо непереможне світло Божої правди і любові. Прикладами такого світла є жертовне служіння наших захисників, жертовна праця волонтерів, медиків і капеланів, численні прояви солідарності, які ми виявляємо ближнім у потребі в щоденних обставинах цього воєнного лихоліття. А особливим знаком присутності Божого світла між нами є Центри стійкості та лікування ран війни, які споруджені зусиллями наших вірних та в яких знаходять духовну і гуманітарну підтримку найбільш вразливі соціальні групи нашого суспільства. Ці осередки, що зазвичай розміщені поряд із нашими громадами, нагадують затишне місце біля Вифлеєму, яке знайшов св. Йосиф для Марії та в якому Вона породила і сповила Дитя Ісуса.

У цих сучасних різдвяних яслах, де завдяки сяйву людської солідарності під час «блекаутів» є електроенергія і можна зігрітися, сьогодні лунає коляда! Там є місце для Бога, там є місце для кожної людини, яка може не тільки задовольнити свої дочасні потреби, а й оновити світильник власного серця, щоб відтак світити іншим «надією, до якої нас кличе Господь» (пор. Еф. 1, 18), бути носієм стійкості для втомлених.

Нині серце кожного віруючого українця стає гостинним Вифлеємом, де знаходить прихисток Ісус, який приходить до нас у постаті нашого ближнього в потребі. Саме в серцях синів і дочок нашого народу, які, перебуваючи на рідних землях чи на поселеннях, підносять руки в молитві до неба і простягають руку допомоги ближньому, кується спільна перемога України над сучасним Іродом, який заповзався погубити наш народ. Проте ми з вірою в серці можемо співати пісню перемоги над Іродами всіх часів:

*Благослови нас, Дитятко Боже,
Даруй нас нині любов'ю,
Хай і пекельна сила не зможе
Нас розділити з Тобою.
Благослови нас, ми ж Твої діти,
Христос родився, славте! («На небі зірка»).*

У цей радісний і світлий день Різдва Христового вітаю кожного з вас теплом Божої безнастанної присутності. Із глибокою вдячністю в серці вітаю наших військових, волонтерів, медиків, енергетиків і рятувальників. Уже котрий рік поспіль ви є носіями надії, невтомно захищаючи, підтримуючи та зберігаючи життя нашого багатостраждального люду.

Вітаю також наших учителів і вихователів, які з великою посвятою в умовах війни не тільки передають дітям знання, а й плекають у них відчуття стійкості, навчають їх бути людьми навіть у нелюдських обставинах. Усім, хто світить світлим серцем серед темряви і зігріває добром серед холоду війни й розрухи, висловлюю глибоку подяку.

Вітаю тих, хто зараз перебуває на лінії фронту, на окупованих територіях, у лікарнях. Особливо вітаю тих, хто втратив домівку, і тих, хто дав потребуючим притулок, чи в Україні, чи за кордоном, щоб вони відчули крихту домашнього затишку та різдвяної радості.

З Різдрвом Христовим бажаю поспішити до тих, хто оплакує втрату загиблих і зниклих безвісти, хто чуває над пораненими в лікарнях.

Обіймаю тих, хто є далеко від рідної землі, батьків, які скучають за своїми дітьми, дружин, які чекають повернення з фронту своїх чоловіків, та дітей, які моляться, щоб тато якнайшвидше повернувся додому.

Від щирого серця уділяю всім вам батьківське благословення і бажаю кожному з вас, від наймолодшого до найстаршого, справжньої радості дітей Божих, смачної куті, веселих свят Різдва Христового та щасливого, переможного, мирного і благословенного прийдешнього року. Поки ми здатні світити й зігрівати одне одного різдвяним світлом, колядою та молитвою, ніяка темрява чи холоднеча нас ніколи не подолає!

Христос народився! Славимо Його!

Дано в Києві,

при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого отця нашого Миколая, архієпископа Мир Ликійських, чудотворця,
6 грудня 2024 року Божого